

Džejlana Šutković

Osjetiti ljepotu očima nekog drugog

Sposobnost da gledamo, obzerviramo, da omirišemo i okusimo, da dodirnemo sva zemaljska zadovoljstva, da se šecemo ulicama koja nemaju imena, da koračamo po pločniku naših života i samo se na trenutak zaustavimo, pogledamo oko sebe i udahnemo svježi povjetarac nekog nam ponedjeljka ili nedjelje nam donosi i oslikava osmijeh na lice. Mi, ljudske figure, ova unikatna i nevjerovatna zemaljska vrsta imamo sposobnost da osjetimo Ahilovu snagu u našim nogama dok koračamo po vrelim pješčanim plažama daleke Australije, osjećajući i upijajući ugodnu senzaciju vreline. Također smo jako spretni i vješti s našim dugim i nježnim rukama. Kreiramo, gradimo čarobne i izuzetne strukture i kreativna čuda ostavljajući tragove genijalnosti naših karaktera oslikavajući linijama mostove, gradeći stambene utvrde, uljepšavajući područja koji odišu arhaičnim vremenom postojanja ljudi na zemlji putem egipatskih piramida, putem hramova u Baganu, putem Visećih vrtova u Suzhou ili Babylonu.

Mi smo svjetski putnici; živimo i boravimo u jedinstvu naših mnogostrukih različitosti. Rezonujemo i upijamo sve ono što naš zamišljeno-daleki pogled uhvati milinom svojom u jednom momentu realizacije naše svijesti kada primi čulom svojim takvu očaravajuće zasljepljujuću ljepotu koja nas ostavlja bez riječi, ustuknule i zapanjene. Oči su naše najveći dar koji smo mogli ikada poželjeti. Omogućuju nam da doživimo i osjetimo agonije i ekstaze; suznom vodom bivaju umivene i okupane u trenutcima kada se susretnu ili slučajno primjete ljepotu tako jasnu i živopisno sanjivu da naprosto moramo upiti sve sastojke. Ali ljepota se

također može i osjetiti- osjetiti iznutra, to je ona urođena senzacija naših ogladnjelih i uznemirenih srca. Razgovarati i pominjati nešto tako očaravajuće- grad koji oslikava, emituje, odiše i ugniježdava koncepte i poimanja bezvremenske i bezuslovne ljubavi-Verona- se u potpunosti može osjetiti i spoznati kroz duboki i iskreni razgovor s ulicama tog grada, prirodom, arhitekturom a povrh svega s njenim stanaima, građanima i prijateljima ljudima.

Nismo svi baš u mogućnosti da fizički putujemo i svoje tijelo odvezemo ili ploveći premjestimo u tu sanjivu dolinu rajске ljepote , ali možemo uvijek uživati bar djelimično u iskustvu nekog drugog, slušajući njegove priče i doživljaje pri susretu s tim i takvim očaravajućim zemaljskim čudima. Možemo zamisliti, i u mislima si predočiti, ali i ugledati Ajfelov toranj bojama utisnut na platno umjetničkog akta nekog nam dragog prijatelja koji je tako duboko dirnut njegovom grandioznom veličinom. Odnosno, možemo pogledati sliku dvoje razdraganih i živahnih mladih ljudi čija je sreća uhvaćena u skoku tamo negdje u pozadini Rio De Janeiro karnevala i u momentu se transformišemo u nekog obojenog šarenog veselog pauna ili Flaubert-ovu papigu plešuci i leteći po ogromnom kraljevstvu veselja u Rio-u.

Ipak, ljepota ne boravi nužno i isključivo u eksplicitnoj formi sebe ili u galerijsko-izložbenom eksponatu ili nekom predmetu; ona je također prisutna u jedva primjetnoj vidljivoj 'vidljivosti i dostupnosti' sebe. Ljepota je u oku posmatrača. Ona je u oku koje vidi daleko i mnogo dalje od očitog, do u beskrajni prostor duž horizonta i linije ovozemaljskog svijeta.

Ljepota Grand Canyon-a seže i proteže se izvan i preko Rocky planina. Ljepota njihovih pješčano vatrenih boja, kamenja duboko uklesanih u tle koje svoje ruke širi grleći nježnu prašinu svojih žarkih promjera.

Neopisiva ljepota Taj Mahal-a nije jedino u veličanstvenoj završnoj mramornoj konstrukciji i nijansama uspomena i sjećanja; ljepota je ta priča koju zidine oslikavaju, priča koja ju je izgradila, riječi koje su uobličene u značajno, svrsi shodno, snažno, uzvišeno i elegantno držanje.

Razmijenjujemo utiske , uzdahe i priče protkane iskustvima koja održavaju duh starih vremena živim, dozvoljavajući im da vječno obitavaju u našim mislima, u historiji i u našim skromnim i otvorenim srcima. Mi kreiramo svoj dom, našim

sugrađanima i podstanarima. Mi smo nosioci historije, pripovjedanja i epova unutar naše mašte. Mi tragamo; neočekivano se susrećući i posmatrajući ljepotu u svemu što postoji, u svemu što nas okružuje. Svi imamo svoj vlastiti način na koji postajemo svjesni nekog božanstvenog jesenjeg lista, koji se nježno rastaje od svoje majke koja ga ispraća pogledom ka dolje, rukom gestikulirajući svoje posljednje zbogom. A neko pak drugi će se s istim prizorom susreti dok se lutajućim korakom šeće po Manhattan parku, uživajući u ugodnom povjetarcu nedjeljnog jutra. I tog jutra naiđe na taj isti savršeno oblikovan list koji golo leži na zemlji. Može osjetiti radost posmatrajući njegovo šaroliko lice obojeno nijansama lave i vrtlozima zlatno žutog sjaja.

Udahnuti neuobičajeni, nekušani i neobični svjež zrak znači otvoriti svoje teške vodom ispunjene očne kapke i postati svjestan kreveta na kojem ugniježeno ležiš u nekoj staroj ali toplom dobrodošlicom ispunjenoj sobi koja je nagrižena zubom vremena, negdje u vinogradima Toskane. Otvorih oči, i potpomognuh staru sobu da prolongira svoj posljednji uzdah grleći pospane i snene jastuke, nježno otpetljavajući noge iz vlažnih i zgužvanih plahti: Prilazim napuklom i zamagljenom prozoru da ga otvorim i raširim utrnule ruke da bih prigrlila jutro, da bih upila svijet. Umila sam lice dugim i očaravajućim prizorom upijajući polja koja se nebom spajaju na horizontu pred mojim očima. Zelena polja glatke i živahne trave mi poželješe dobrodošlicu u svojoj jutarnjoj mirnoći i simfoniji zvukova laganog povjetarca.

Trepnuh nekoliko puta i nastavih da uživam u toj priči koju je neko podijelio sa mnom, uhyativši svu ljepotu fotografskom slikom, dozvolivši mi da vidim ono što su drugi vidjeli. Njihova ljepota postade i moja. Udahnula sam i omirisala zrak, okusila hranu svojim usnama i izgladnjelim pogledima, dozvolih jeziku da se poigra dragonskom vatrom meksičkih specijaliteta noseći sombrero na uzavreloj glavi, učinivši ga ličnim zaštitarom, poklopcem moje večere.

Zahvaljujem im se svima na njihovim putovanjima, i što su me prislonili uz svoje besmrtno slike, i što me uvedoše u svoje odaje. Hvala im svima što su istetovirali vječni osmijeh na mom licu i što vjerujem da će doći i taj dan kada će moj urođeni avanturistički duh prerasti u realnost ostvarivši moje najdublje želje.

Hvala vam!

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI